

1

Lizzy

Zacht sloot ik de deur van de koffiebar en draaide hem op slot. Daarna liep ik naar het koffiezetapparaat om voor mezelf een latte met havermelk te maken.

‘Toby!’ gilde ik in de richting van de keuken.

Verschrikt kwam Toby de keuken uitrennen, het water droop van zijn handen af.

‘Wat!’ riep hij net zo hard. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Koffie?’ vroeg ik met mijn liefste glimlach.

Toby zuchtte. ‘Moest je daar nu zo voor gillen? Ik schrok me dood.’

‘En je trapt er alweer in,’ zei ik lachend. ‘Nou, vertel. Wat voor koffie wil je?’

‘Een espresso, alsjeblieft. Ik maak nog even het werkblad schoon, dan kom ik eraan.’

Ik maakte een espresso voor Toby, deed mijn schort af en ging aan de lange tafel zitten die in het midden van de koffiebar stond. Met een hand onder mijn kin tuurde ik naar buiten. Groepjes toeristen slenterden door de Rue des Abbesses. De zon scheen. Het was een zonnig voorjaar geweest, dat langzaam in de zomer overging. Ik wist niet dat Parijs zo mooi kon zijn in de lente, met zijn roze kersenbloesems, de parken die langzaam groen kleurden en de zonnige plekjes aan de rand van de Seine waar je uitkeek op de vele bruggen die Parijs rijk was.

Het afgelopen halfjaar was ik echt van mijn leven in Parijs gaan houden. Na het werk maakte ik vaak nog een wandeling door de stad, waar ik iedere keer weer nieuwe plekken ontdekte. Ik dronk dan ergens op een terras een wijntje en genoot van de toeristen die nog steeds niet leken te begrijpen dat Parijs een fashionstad was.

De regelmaat die ik in mijn leven had gecreëerd, deed me boven verwachting goed. Natuurlijk miste ik soms mijn wilde leventje, maar na een paar keer met een kater op het werk te zijn verschenen, waarbij Toby dreigde met ontslag, liet ik dat nu wel uit mijn hoofd.

Toby kwam tegenover me zitten en nam een slok van zijn espresso. 'Dit was het dan,' zei hij. 'Tijd voor vakantie.'

'Gelukkig wel,' antwoordde ik. 'Heb ik eindelijk geen last meer van mijn baas die de hele tijd kritiek op me heeft.' Ik gaf Toby spottend een knipoog.

'En jij?' vroeg ik nieuwsgierig. 'Ben je blij even van mij verlost te zijn?' Ik keek Toby diep in zijn ogen. 'Of ga je me toch een beetje missen?'

'Als kiespijn,' antwoordde hij. 'Weet je wel hoe ik ernaar uitkijk om even geen strijd met je te voeren?'

Ik rolde met mijn ogen. 'Wat nou, strijd? We houden elkaar scherp, dat is heel iets anders.'

Toby nam nog een slok koffie en hield mijn blik vast. 'Natuurlijk ga ik je missen. Ook al ben je af en toe een lastpost, ik zou hier niet meer zonder je vrolijkheid en inzet kunnen.'

Glimlachend sloeg ik mijn ogen neer. Ik vond het fijn als Toby me tussen neus en lippen door liet weten dat hij me een goede werknemer vond. In tegenstelling tot wat ik had verwacht, vond ik het werk ook echt leuk. Of ik dit de rest van mijn leven zou blijven doen dat wist ik niet, maar zolang ik er blij van werd, zag ik geen reden om iets anders te zoeken.

‘Ga je mij ook missen?’ vroeg Toby.

‘Hmm... wie weet,’ antwoordde ik vaag.

‘Wie weet?’

‘Ja. Wie weet heb ik straks aan de Côte d’Azur wel de tijd van mijn leven en bel ik je op om te zeggen dat ik niet meer terugkom.’

Toby stond op en pakte mijn lege glas. ‘Als je dat maar uit je hoofd laat. Ik heb je hier nodig.’

Ik keek op de klok aan de muur. ‘Ik ga naar huis,’ zei ik. ‘Ik moet mijn bikini’s en partyoutfits nog inpakken.’

‘Partyoutfits? Je komt niet terug met problemen, hè?’

Ik begon te lachen. ‘Dat weet je bij mij maar nooit.’

We liepen naar de deur.

‘Dag Liz,’ zei Toby. ‘Morgenochtend kom ik jullie nog wel even uitzwaaien. Mag ik je nog iets zeggen? Ik vind dat het fijn gaat tussen ons,’ zei hij zonder op mijn antwoord te wachten.

‘Hoe bedoel je?’ Toby’s gezicht was nu dicht bij het mijne.

‘Zoals ik het zeg. Hoe we samenwerken en met elkaar omgaan. Dat hadden we een jaar geleden niet kunnen bedenken.’

‘Ik vind het leuk hier,’ zei ik gemeend. ‘Ik vind het zelfs zo leuk dat ik misschien ooit zelf een koffiebar begin. Dan word ik je concurrent.’

‘Dat zullen we nog weleens zien.’ Toby’s ogen knepen zich strijdlustig samen. ‘Zo goed als ik ben je namelijk nog lang niet.’

‘Ik ga, oké?’ kapte ik ons gesprek af. ‘Anders kom ik in tijdnood.’

‘Kom eens hier.’ Toby trok me naar zich toe.

Voor een seconde verzachtte mijn lichaam zich door de warmte die Toby’s lichaam uitstraalde. Ik rook zijn vertrouwde parfumgeur en de stoppels van zijn beginnende baardje streken langs mijn wang.

Ongemakkelijk wurmde ik me uit Toby's armen en rende nog net niet de deur uit. 'Ik zie je, baas.'

Buiten ademde ik diep de frisse lucht in. Ik tuurde naar Sofia's winkel aan de overkant van de straat, maar ik zag alleen Mimoun in de proeverij. Waarschijnlijk was Sofia al naar huis om in te pakken. Met haar vaders bruiloft in het vooruitzicht had zij nogal wat mee te nemen.

Vanaf de Rue des Abbesses liep ik de Rue Yvonne le Tac in, waar ik woonde. Ik toetste de deurcode in en liep de trap op naar de eerste verdieping.

Binnen opende ik direct de plafondhoge ramen. Frisse lucht stroomde naar binnen. Ik wierp mijn buurjongen aan de overkant van de straat, die zoals gewoonlijk uit het raam stond te roken, een kushandje toe. Hij zwaaide verlegen terug.

Daarna liep ik naar mijn piepkleine slaapkamer, waar mijn koffer al open op de grond lag. Ik liet me op de rand van het bed zakken en trok mijn sandaaltjes uit. Terwijl ik mijn voeten ronddraaide om ze te laten ontspannen van een hele dag staan, keek ik mijn woonkamer in.

Toen ik een aantal maanden bij Toby werkte, had hij dit appartement voor me geregeld. Het lag op een paar minuten afstand van de koffiebar. Ik betaalde een flinke prijs voor deze 35 vierkante meter, maar omdat ik geen gekke dingen meer deed met mijn geld, zoals veel feesten of shoppen, kon ik het net betalen. Voor het eerst in mijn leven was ik financieel onafhankelijk, iets waar ik ontzettend trots op was. De duizend euro die mijn vader nog steeds maandelijks op mijn rekening stortte, retourneerde ik sinds ik hier woonde iedere keer netjes. Ik had hem al een aantal keer geappt dat hij kon stoppen om geld over te maken, maar daar gaf hij geen gehoor aan. De

enige reden die ik hiervoor kon bedenken, was dat hij schijnbaar nog steeds weinig vertrouwen in me had.

Mijn vader en ik hadden sinds kerstavond, toen hij zo afstandelijk en koel tegen me had gedaan alsof ik niet meer bij de familie hoorde, amper meer contact gehad. Ik had hem nog wel via de app laten weten dat ik een eigen appartement had, waarna hij me terugappte om me te feliciteren. Ik had hem bedankt en dat was het. Nog steeds vond ik het bij vlagen moeilijk dat onze relatie zo bekoeld was, ook al waren de scherpe randjes ervan af. Ik had hier in Parijs mijn eigen leven opgebouwd en dat maakte me sterker dan ik me ooit had gevoeld.

Ik stond op en pakte een paar jurken uit mijn kledingkast. Ik rolde ze op, zodat ze niet te erg zouden kreuken en legde ze in mijn koffer. Daarna haalde ik mijn favoriete bohemien jurk tevoorschijn. Het was de lievelingsjurk van Juan Carlos geweest. Ik had de jurk sinds onze breuk niet meer gedragen, maar ik stopte 'm nu toch in mijn koffer. Het werd tijd voor nieuwe herinneringen en daarnaast stond hij me fantastisch.

Toen alles was ingepakt, ging ik met mijn opgewarmde magnetronmaaltijd in de fauteuil bij het raam zitten. Ik legde mijn benen op de met krullen versierde smeedijzeren reling van het Franse balkon, zodat ze de laatste zonnestralen konden meepakken.

Beneden bij het restaurant begon de accordeonist zijn vaste repertoire af te spelen. Ik boog me over de reling heen.

‘Hé!’ gilte ik naar beneden. ‘*Monsieur!*’

De accordeonist stopte met spelen en keek omhoog.

‘Verzin eens iets anders. Ik word gek van die ellendige nummers van je.’

De accordeonist zwaaide vrolijk naar me. ‘Lizzy!’ begroette hij me enthousiast.

Ik wist dat hij niets had begrepen van wat ik had geroepen. ‘Stoppen jij, beloofd?’

‘*Oui, oui,*’ antwoordde de man. Hij stak een duim naar me op waarna hij vrolijk verder speelde.

Zuchtend sloot ik de ramen. Nu ik twee vrije weken in het vooruitzicht had, kon ik niet wachten om de stad te verlaten. De *beach girl* in mij keek uit naar zwoele avonden op het strand, tot diep in de nacht dansen en een kater bij het opstaan. Ik was er helemaal klaar voor.

2

Sofia

Kreunend kwam ik overeind. De afgelopen uren had ik op het binnenplaatsje achter de winkel doorgebracht om de druivenranken te snoeien, nog wat aardbeien te plukken en het onkruid weg te halen. Ik moest alleen nog het terrasje schoonvegen, dan was alles klaar voor morgen.

Voor het eerst sinds ik in Parijs woonde – nu zo'n zevenen-half jaar –, zou ik mijn winkel en proeverij La Petite France de Sofia voor meer dan een week achterlaten. Gelukkig konden beide wel openblijven. Mimoun zou samen met Sam de boel draaiende houden, zodat ik me zonder zorgen kon richten op de bruiloft van mijn vader en Céleste.

Sinds het uit was met Jean-Luc, was de vriendschap tussen Mimoun en mij nog hechter geworden. We zagen elkaar dan wel niet buiten werktijd, maar dat was toen ik een relatie had ook niet het geval. Wel werkten we regelmatig over, avonden die me erg dierbaar waren. Mimoun probeerde er altijd een leuke avond van te maken. Hij dekte dan een van de bistrotafeltjes met servetten en kaarsen en bestelde eten bij de traiteur. Tijdens het werk zongen we dan keihard mee met onze favoriete playlist, wat me minstens één keer per avond de slappe lach bezorgde. Sam had hier gelukkig geen problemen mee, wat een verademing was na de jaloezie van Jean-Luc.

Tevreden zette ik de bezem aan de kant en liep met het schaalpje aardbeien naar binnen.

‘Mimoun, ik heb alles in orde gemaakt op het binnenplaatsje, vergeet je alsjeblieft niet de planten genoeg water te geven?’ vroeg ik toen ik de proeverij in liep. ‘En de kruiden.’

Mimoun rolde met zijn ogen. ‘Sofia, hoe vaak heb je me dit nu al gevraagd?’

‘Een paar keer?’ antwoordde ik voorzichtig.

‘Maal honderd,’ zei Mimoun lachend. ‘Geloof me, zelfs al zou ik het willen, ik kan het niet meer vergeten. Zelfs in mijn dromen achtervolgen je woorden me nog.’

‘Sorry.’ Ik lachte. ‘Ik zal het niet meer vragen. Verder ga je het wel redden, toch? Het is best druk deze tijd van het jaar.’

‘Ik heb Sam toch ook? Ze komt me iedere dag helpen. Ze heeft zelfs haar tekenlessen stopgezet om hier te kunnen zijn.’

‘Alle lessen?’

‘Die van overdag in ieder geval wel. Zij gaat de winkel runnen, zodat ik me op de proeverij kan richten. En voor je het weet, ben je weer terug, dan kun je alles wat Sam en ik verpest hebben, weer rechtzetten.’

Ik gaf Mimoun een speelse por in zijn zij. ‘Hou op, hoor! Anders slaap ik straks niet.’

Mimoun begon te lachen. ‘Vertrouw me nu eens, Sofia. Dat is ook leuker voor mij. La Petite voelt als mijn eigen zaak, ook al weet ik dat het niet zo is.’

Het belletje van de winkeldeur rinkelde. Het was Sam. Ze droeg een versleten jeans en op haar T-shirt zat een verfvlek. Haar bos rode krullen had ze in een rommelige staart gebonden.

‘Hi Sofia.’ Sam gaf me twee kussen. Daarna vlijde ze zich tegen Mimoun aan.

‘Dag lieverd.’ Mimoun kuste haar liefdevol.

Ik liet de twee even alleen en liep naar de koelkast om te checken of alles voor morgen klaarstond.

‘Kom je zo naar mij toe?’ hoorde ik Sam fluisteren, terwijl ik de aardbeien in de koeling zette.

‘Dat is goed,’ antwoordde Mimoun. ‘Ik sluit straks direct af als Sofia weg is. Is er iets?’

Ook al wilde ik het niet, iets in Sams stem deed me mijn oren spitsen.

‘Ik heb mijn moeder gesproken,’ ging Sam verder. ‘Wat moet ik nu?’

‘Zullen we daar vanavond even rustig verder over praten?’

Ik kende Mimoun ondertussen zo goed, dat ik aan de scherpte in zijn stem hoorde dat hij het er nu niet over wilde hebben. Daarnaast was er nog iets anders in zijn toon wat ik niet kon thuisbrengen en me gek genoeg verontrustte.

‘Zeg Sofia,’ richtte Sam zich weer tot mij. ‘Zijn er nog dingen die ik moet weten voordat je weggaat?’

Ik sloot de koelkast en zette de conversatie tussen Sam en Mimoun uit mijn hoofd. ‘Ik denk het niet. Alleen de plantjes...’

‘Op het binnenplaatsje,’ vulde ze me lachend aan.

Ik hief ter verdediging mijn handen op. ‘Oké, ik zeg niets meer. Ik ga naar huis. Gaan jullie nog iets leuks doen vanavond?’

Mimoun sloeg een arm om Sam heen. ‘Ik heb straks een verrassing voor deze prachtige vrouw. Omdat we de komende weken niet veel tijd hebben om leuke dingen te doen, gaan we vanavond samen op pad.’

‘O?’ zei Sam. ‘Dat wist ik niet.’

‘Daarom heet het ook een verrassing.’ Mimoun glimlachte naar haar.

Een lichte steek in mijn buik herinnerde mij eraan dat ik ook zo naast Mimoun had kunnen staan als ik mijn hart voor hem had geopend. Alleen was het toen net uit met Jean-Luc en zag ik in Mimoun niets meer dan een vriend.

Mimoun liet Sam los. ‘Ben je er helemaal klaar voor, Sofia?’

‘Ik moet alleen nog inpakken en morgenochtend vroeg kom ik voordat we vertrekken nog even de hapjes voor onderweg afbakken.’

‘Kijk je ernaar uit om je vader weer te zien?’ vroeg Sam.

‘Heel erg,’ antwoordde ik. ‘En naar Céleste. Ik ben blij dat ze in ons leven is gekomen, ze is echt een geweldige vrouw. Ik kan niet wachten om te zien hoe ze woont aan de Côte d’Azur.’

‘Het wordt vast een mooie tijd zo met de bruiloft en dat jij de catering mag doen,’ zei Mimoun. ‘Ik had je daar graag mee willen helpen.’

‘Dat was inderdaad fijn geweest,’ beaamde ik, ‘alleen dan hadden we hier weer een probleem gehad.’

‘Stuur ons in ieder geval maar veel foto’s, dan zijn Sam en ik er toch een beetje bij.’

‘Beloofd, maar nu ga ik echt naar huis. Fijne avond jullie.’

Toen ik de straat uit liep, keek ik nog even om naar La Petite. Mijn zaak was altijd mijn toevluchtsoord geweest, vooral wanneer Jean-Luc en ik problemen hadden. Ik had het afgelopen halfjaar pas echt beseft dat altijd aan het werk zijn, naast dat ik echt van mijn zaak hield, ook een vlucht was geweest voor allerlei gevoelens. Eerst door het overlijden van mijn moeder en hoe mijn vader daarop reageerde, en later voor de buien van Jean-Luc. Daarom was het zo fijn om Mimoun om me heen te hebben. Hij was altijd vrolijk, ik kon alles met hem delen. Als hij bij me was, had ik het gevoel dat ik de hele wereld aankon.

Genietend van de ontspannen sfeer die in de stad rondhing nu iedereen weer buiten leefde na de koude en natte winter, besloot ik om in plaats van de metro te pakken, naar huis te lopen.

Bij de Seine aangekomen liep ik nog even de Pont des Arts

op, de brug die in alle opzichten mijn leven had veranderd. Ik liep direct door naar het liefdesslotje dat op de plek hing waar mijn vader en ik vorig jaar de as van mijn moeder hadden uitgestrooid. Ik legde het slotje in mijn hand, boog voorover en drukte er een kus op. *Pour toujours et à jamais*, stond er op het slotje. Voor altijd en eeuwig.

Ik was me er terdege van bewust dat de liefde tussen mijn vader en moeder zou veranderen. Ik twijfelde er niet over dat mijn moeder altijd een plek in het hart van mijn vader zou hebben, al had ze nu ook plaats moeten maken voor Céleste. Hoewel ik dat idee eerst niet had kunnen verdragen, was ik daar inmiddels oké mee. Mijn moeder zou niet vergeten worden, ze zou altijd blijven bestaan in onze harten, zelfs in die van Céleste omdat de twee oude schoolvriendinnen waren geweest. Dat maakte het extra bijzonder.

Zacht drukte ik nogmaals een kus op het slotje. ‘Dag mama. Tot over twee weken. Ik zal er een mooie tijd van maken. Tot snel.’

3

Chloe

‘Bedankt allemaal, zei ik vriendelijk. ‘Ik hoop dat jullie hebben genoten. Heb nog een fijne tijd hier in Parijs en wie weet tot ziens.’

Met samengeknepen ogen door de felle zon keek ik het groepje na dat zich door de Jardin du Luxembourg verspreidde om hun eigen weg weer te gaan. Mijn tour voor vandaag zat erop. De tour die in de winter eindigde in Café de Flore met warme chocolademelk, sloot ik in de zomer af in het park bij de vijver, waar we napraatten over Hemingways boeken en we genoten van Sofia’s amuses.

Ik pakte mijn spullen op om richting de metro te lopen, toen er twee armen om mijn middel werden geslagen. Ik gaf een gillette van schrik en draaide me vliegensvlug om, waarna ik een warme kus op mijn mond kreeg.

‘Verrassing!’ riep Guillaume lachend uit.

‘Ik schrok me dood!’ Ik sloeg mijn armen om Guillaume’s nek. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik wilde nog wat tijd met je doorbrengen voordat je morgen vertrekt, dus heb ik de boekenstal eerder gesloten.’

‘Ga je me zo missen dan?’ vroeg ik plagend.

‘Ik ga je verschrikkelijk missen.’ Guillaume duwde zijn neus tegen mijn hals en snoof diep mijn geur op. De haartjes op mijn armen gingen als op commando tegelijk rechtop staan.

‘Ik vind het nog steeds jammer dat je niet meegaat.’

Guillaume liet me los en pakte mijn hand, waarna we koers zetten richting de uitgang van het park.

‘Ik ook,’ antwoordde hij. ‘Al is dit echt een reisje voor jullie drie. Daarnaast ken ik Sofia’s vader amper.’

‘Lizzy en ik kennen hem ook niet goed, hoor, we gaan mee om Sofia te steunen.’

‘Precies!’ antwoordde Guillaume. ‘En daar horen geen vriendjes bij. Maar dat ik hier blijf, wil niet zeggen dat ik je niet ga missen.’ Guillaume sloeg een arm om mijn middel. ‘Ik ga de dagen aftellen tot ik je weer in mijn armen kan sluiten.’

Ik legde mijn hoofd op Guillaume’s schouder. ‘Ik kan ook niet wachten, lieverd.’

Bij de poort van het park stond ik stil. ‘Wat gaan we doen? Naar huis?’

‘Nee,’ antwoordde Guillaume geheimzinnig. ‘Ik heb iets anders in gedachten. Kom!’

Giechelend liet ik me door Guillaume meetrokken, nieuwsgierig wat hij voor me in petto had.

Ongeveer veertig minuten later kwamen we aan bij de Place des Vosges. We kwamen niet vaak in de buurt waar Sofia woonde, maar als ik hier was, genoot ik met volle teugen. De sfeer was gemoedelijk in dit deel van Parijs, en hoewel dit plein midden in de populaire wijk Le Marais lag, was het er nooit echt druk.

We liepen door de passage van het grote herenhuis Pavillon du Roi, om het kleine, maar koninklijkachtige park in te lopen. Guillaume en ik namen plaats op het gras bij een van de vier sierlijke fonteinen. Het park werd omringd door statige gebouwen waar veel galeries en restaurantjes huisden. Ook lag hier het voormalig woonhuis van Victor Hugo, dat nu een museum was.

Nadat we even in stilte hadden genoten van de zon op ons

gezicht, haalde Guillaume zijn arm van mijn schouder en stond op. ‘Niet bewegen,’ zei hij. ‘Ik ben zo terug.’

Voordat ik kon vragen wat hij ging doen, liep hij al met grote passen naar de andere kant van het park.

Nieuwsgierig bleef ik in de richting kijken waar Guillaume was verdwenen. Hij was een kei in het verzinnen van verrassingen, dus wachtte ik ongeduldig af waar hij mee aan zou komen.

Al snel kwam Guillaume terug het park in met een rieten mand in zijn hand en een dekentje onder zijn arm.

‘Wat is dat?’ vroeg ik onnozel toen hij weer bij me stond. Ik had natuurlijk allang gezien had dat er een picknick op de planning stond.

‘Daar ga je nu achter komen,’ antwoordde hij, terwijl hij de deken op de grond uitspreidde en de picknickmand erop zette. ‘Maak jij de mand open?’

Ik trok de mand naar me toe en opende beide deksels. Ik haalde het eten eruit. Vers brood, verschillende kaasjes, fruit, een flesje wijn voor Guillaume, citroenlimonade voor mij en macarons als toetje. Toen ik alles had uitgepakt, lag er op de bodem van de mand een pakketje, ingepakt in kleurig papier, met een grote strik eromheen.

‘Wat is dat?’

Guillaume begon te stralen. ‘Dat is voor jou.’

Verrukt pakte ik het pakketje uit de mand. Ik voelde direct dat het een boek was.

Voorzichtig maakte ik het open en gluurde ondertussen naar Guillaume vanonder mijn wimpers. Hij zat met zo’n grote grijns op zijn gezicht naar het pakketje te kijken dat dit wel een heel bijzonder boek moest zijn.

Verbaasd keek ik naar Guilllaumes boek in mijn handen. Het boek waardoor ik vorig jaar mijn leven compleet had durven omgooien, iets wat ik nog vaak tegen hem zei.

‘Is dit het?’

Guillaume knikte. Ik begreep niet waarom hij daar zo blij bij keek.

‘Sla het eens open.’

Ik sloeg het boek open en las de titel die ik al zo vaak had gelezen. Daarna sloeg ik nog een bladzijde om. Ik hapte naar adem.

Daar op een volledig blanke pagina zag ik in sierlijke letters mijn naam staan. En dat niet alleen, er stond: *Voor Chloe. Mijn grote liefde, mijn alles, mijn leven.*

Langzaam liet ik het boek in mijn schoot zakken, terwijl ik bleef staren naar de mooiste woorden die ik ooit in een boek was tegengekomen. De tranen sprongen in mijn ogen en met een hart vol liefde keek ik Guillaume aan.

‘Heb je speciaal een exemplaar voor me laten drukken?’ stamelde ik.

‘Beter nog,’ zei Guillaume. Hij trok het boek uit mijn handen voordat het nat zou worden van mijn tranen. ‘De eerste druk was uitverkocht, dus heb ik een beperkte nieuwe oplage laten drukken... met een kleine aanpassing. Hoe kon ik anders? Je bent mijn alles, Chloe.’

Met een duik vloog ik Guillaume om de nek. Hij viel lachend achterover. Ik begon zijn gezicht te kussen en zorgde ervoor dat ik geen plekje oversloeg.

‘Waarom heb je niet gezegd dat je boek was uitverkocht?’ vroeg ik, toen we weer rechtop zaten en Guillaume onze glazen vulde.

‘Omdat ik deze reactie niet had willen missen. Hier kan ik op teren tot je straks weer veilig terug bent in mijn armen.’

Hij gaf me het glas limonade aan en hief de zijne op. ‘Op een mooie reis, lieverd. Dat je maar een fijne tijd mag hebben met je vriendinnen.’

‘Ik denk dat we beter op jou kunnen proosten,’ zei ik. ‘Ik ben zo ontzettend trots op je dat er een tweede druk van je boek is.’

‘Met dank aan jou,’ zei Guillaume glimlachend. ‘Als we samen de boekenstal geen make-over hadden gegeven, dan hadden nooit zoveel mensen vanuit de hele wereld ’m bezocht en waren er ook niet zoveel boeken verkocht. Ik ben nog steeds blij dat ik mijn boek ooit in het Engels heb geschreven in plaats van in het Frans. Ik vond dat toen een vreemde keuze van mezelf, maar nu begrijp ik waarom.’

Ik brak een stuk baguette af. ‘Kun je je boek niet eens aanbieden aan een uitgever?’

‘Dat heb ik laatst gedaan.’ Weer gleed er een geheimzinnige blik over Guillaumes gezicht.

‘Echt?!’ riep ik uit. ‘En?’

‘Ze denken erover om me een contract aan te bieden en beide boeken uit te brengen. Ook mijn nieuwe boek dus. Ik hoorde het toen ik net een tweede druk had laten drukken, anders was deze er niet eens gekomen.’

Verliefd keek ik mijn liefste aan. ‘Ik ben zo trots op je,’ zei ik, terwijl ik zijn hand pakte. ‘Er is niemand die dit meer verdient dan jij.’

‘Zonder jou had ik dit nooit kunnen waarmaken, Chloe. Je geeft me zoveel steun en kracht. Ik wil nooit meer zonder je zijn.’

Ik vlijde me weer tegen Guillaume aan. ‘En ik ook nooit meer zonder jou.’

4

Lizzy

‘*Au revoir!*’ riep ik luid, terwijl ik zwaaiend uit het raam hing van het knalgele Volkswagenbusje.

‘Wacht!’ riep Chloe.

‘Ja, schiet op dan!’ zei ik ongeduldig. ‘Je hebt die schrijver van je al vijftien keer gedag gezegd.’

Chloe gaf Guillaume nog een lange kus voor ze via de zijdeur terug de bus insprong en achterin plaatsnam op een van de bankjes.

‘Gas erop!’ zei ik tegen Sofia.

‘Wacht!’ riep Sofia nu. Ze maakte haar gordel los, dook over mijn schoot heen en stak haar hoofd uit het raam.

Ik rolde met mijn ogen. Waarom konden we niet gewoon gaan? Met twee handen probeerde ik Sofia terug te trekken naar haar plek op de bestuurdersstoel, maar ze hield zich schrap.

‘Mimoun,’ zei ze met haar hoofd uit het raam hangend. ‘Je gaat de plantjes echt niet vergeten, hè? En denk eraan om de ovens uit te zetten ’s avonds.’

Mimoun slaakte een overdreven harde zucht. ‘Heb ik ze ooit weleens aan laten staan? Als je nu niet ophoudt, laat ik expres alles in de soep lopen.’

Sam, die dicht tegen Mimoun aanstond, sprak haar sussend toe. ‘Het komt goed, Sofia, vertrouw ons nu maar.’

Met een ruk trok ik Sofia terug op haar plek. ‘Kom op. Rijden!’